VETUS TESTAMENTUM, UNVOLLSTäNDIG

Entstehungsort unbestimmt, Wende 12./13. Jh.

Seite 70v

Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35407
Copyright: Neustift/Novacella, Augustiner-Chorherrenstift

eos qui hũc librũ lecturi sũt. ne ab
horrescant ꝓpĕ aduersos casus. ⁊ re
putent ea que acciderunt nõ aditeri
tũ. ⁊ ad correpcionẽ generis esse nũc.
Crebrũ multo tẽpe nõ sinere pũrub
ex sententia agere. ⁊ sæpe ulciones
adhibere. magnu beneficiũ est iudica
tum. Non enĩ sicut in alius nacioni
bus diuis pacientiam exspectat. ut eas
cũ iudicii dies aduenerit ꝑ plenitu
dine peccatorũ punias. ita ⁊ in nob
statuit ut peccãs nũc in finẽ deuo
luis ita demũ in nos uindicet. ꝓpĕ
qd nũq̃ quidẽ miãm suã amouet.
Corripiens uero in aduersis ꝑplm
suũ nõ deseruit. Sz hec nobis ad
cõmonicionẽ legendũ dicta sũt
paucis. iam aũt uenendũ est ad
narracionem. xxi.

Igitur eleazarus uir de prioribũ
scribarũ. uir etate pueri. et uitu
decorus. apto ore hyans opellaba
tur carnem porcinam manducare.
At ille gloriosam mortẽ magis
quã odibilem uitã amplectens uo
luntarie properabat adsupplicium. In
tuens aũt quẽadmodũ oportet ac
cedere. patienter sustinẽs destinauit
nõ admittere illicita ꝓpter uite a
morem. Hi aũt qui astabãt iniqua
misericordia motti. ꝓpĕ antiquã ui
ri amicitiam tollentes eum secreto
rogabant afferri carnes. quib uesti
ri licebat. et simularet manducasse
sicut rex imperauerat. de sacrificii car
nib. ut hoc facto amore liberaret.
et ꝓpĕ uetere amicitiã hãc meo fa
cerent humanitatẽ. At ille cogita
re cepit etatis ac senectutis sue emi
nentiã dignã. et ingenite nobilita
tis canitiem. atq apuero optime
op uersacionis. et secũm sancte ⁊
adeo ad ultimũ legis institutũ. respõdit
cito. dicens ꝑmitti se uelle in infernũ
Non enĩ etatem meãm dignũ ẽ igit
fingere. ut multi adolescentũ ar
bitrantur eleazarũ. xc. annorũ tinsis
se ad uitam alienigenarũ. et ipsi
ꝓpĕ meã simulacionẽ et propĕ mo
dicũ corruptibilis uite tempus decepi
antur. et per hoc maculã atq execra
cionẽ mee senectutis inquinam. Nam
et si in presenti tẽpe supplicius hominum
euitarem. ⁊ manũ omnipotis neq uiues
neq defunctus effugiã. Quam ob
rẽ fortiter uitã excedendo. senectu
te quidẽ dignus apparebo. adolescẽ
tib aũt forte relinquã exemplũ.
si ꝓmpto animo ac fortiter ꝓgrauis
simus et sanctissimus legibus hone
sta morte perfungar. Hec dicens.
Statim ad supplicium trahebat. Hi aũt
qui eũ ducebãt et paulo ante fue
rant mitiores. mutãt uersi sũt ꝓpĕ
sermones abeo dictos. quos illi per
arrogantiã platos arbitrabant. Sz
cũ plagis penetrẽ ingemuit et di
xit. O tũ qui habes sanctã sciãm
manifeste tu scis. quia cũ amore
possim liberari duros corporis susti
neo dolores. secũm animã ꝓpter ti
morẽ tuũ libenter hec patior. ⁊ iste
quidẽ hoc modo uita discessit. nõ
solũ iuuenib ⁊ et omnibus genti me
moriã mortis sue adexemplũ uirtutis
et fortitudinis derelinquens. xxii.

Obiugit aũt et. vii. filios una cũ
matre apprehensis opellabatur rege et
fas ad carnes porcinas. flagris et tau
reis cruciatos. Primus aũt ex illis q
erat primus sic ait. Quid queris.
Et quid uis discere a nobis. Para
ti sumus mori subiici magis quã pa
trias ac dei leges puniri. Iratus
itaq rex iussit sartagines et ollas
eneas succendi. Quibus etiã succen
sis iussit ei qui prior fuerat locutus
amputari linguam. et cute capi
tis abstracta. summas quoq manus
ei ⁊ pedes p̃cidi. ceteris aũt filiis ⁊
matre inspicientib. Et cũ iã per
omnia mutilus factus esset. iussit
ignẽ amoueri. ⁊ adhuc spiritũ
trahentem torreri in sartagine. Inquiã